

Phần 4

Chương 16

Năm 1995, căn phòng cưới của Thân Minh và Cốc Thu Sa vừa được sửa chữa xong, đang dùng thử bình nước nóng mới mua, cả hai người cùng chui vào trong bồn tắm rộng, cùng xoa bọt lên mặt nhau, nhìn hơi nước nóng bay lượn xung quanh, thực sự muốn cứ được ngâm mình mãi như thế này...

“Thu Sa, em nói xem tuyệt vọng là như thế nào?”

“Tuyệt vọng.”

Cô vuốt ve mấy sợi râu ở dưới cằm của vị hôn phu, đã bị ngâm nước ấm làm cho mềm oặt, “Sao lại hỏi câu này? Anh yêu, tương lai của anh ngập tràn hy vọng.”

“Đêm qua anh nằm mơ thấy một con ác mộng, hình như không phải là dấu hiệu tốt.”

“Thân Minh, điều tuyệt vọng nhất chính là mất đi người mình yêu quý nhất.” Cốc Thu Sa hôn anh thật sâu, “Chính là anh”.

Một tháng sau, Thân Minh bị giết.

Tuyệt vọng là thế nào?

Thực ra, Cốc Thu Sa chưa bao giờ có câu trả lời.

Mấy tháng trước, khi Vọng Nhi vừa mới đến nhà cô, mấy lần liền cô đã tận tay tắm cho cậu bé này. Trong bồn tắm mát xa lớn nhất trong nhà, đủ để một đứa bé bơi lội và ngâm mình trong nước nóng, Cốc Thu Sa phát hiện ra ở trên lưng cậu có một vết thương màu hồng nhạt. Cô lấy bông tắm lau thật kỹ, mới phát hiện ra đây không phải là vết thương, mà là vết bớt sinh ra đã có, vừa vắn ở vị trí chệch về phía bên trái ở phía sau trái tim. Hình dạng vết bớt này rất kỳ lạ, nó là một đường thẳng dài khoảng hai centimet, mỏng tanh, trông giống như vết thương do dao đâm.

Như thể có một người dùng mũi dao nhọn đâm thẳng phía sau, vừa vắn đâm trúng vào tim.

Đột nhiên, Cốc Thu Sa nhớ đến hồi nhỏ đã nghe thấy một truyền thuyết - vết bớt trên người là vết thương mà kiếp trước khi bị giết hại để lại.

Trái tim cô nhói đau, đau đến độ cô phải cắn chặt răng mới không kêu thét lên, cô ôm chặt lấy Vọng Nhi đang ngồi trong bồn tắm, vuốt ve khuôn ngực trần của cậu bé, đồng thời ghé tai mình vào vị trí tim của cậu bé, lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng trong lòng cậu bé.

“Mẹ ơi, mẹ sao vậy?”

Vọng Nhi được ngâm trong nước ấm cảm thấy rất dễ chịu, nghi hoặc nhìn khuôn mặt cô đầy bọt xà phòng, Cốc Thu Sa lại ôm chặt lấy cậu nói: “Con yêu, con hãy sống thật khỏe mạnh nhé!”

Quần áo của cô đã ướt hết, một nửa cơ thể chìm trong bồn tắm, mọi vật trước mắt trở nên mơ hồ, luồng hơi nóng như của mười năm trước bốc lên - trong bồn tắm của phòng cưới Cốc Thu Sa và Thân Minh, cơ thể hai người ngâm nước nóng đến độ ửng đỏ.

Tháng 1 năm 2006.

Một buổi sáng sớm gió lạnh thấu xương, 6 giờ sáng Vọng Nhi đã tỉnh dậy, bật mở hệ thống chiếu phim gia đình trong phòng khách, mở một đĩa CD. Phần khởi đầu âm u trầm đục bắt đầu, cả tòa biệt thự vang lên tiếng âm thanh như tiếng nước chảy mạnh cuộn quanh giữa đêm đen, âm thanh của cây đàn Violin mô phỏng theo động tác chèo thuyền, vòng vo quanh co như mê cung, rất khó có thể đến gần được một đảo nhỏ cô độc, những xác chết đuối nổi lên trên...

Cốc Thu Sa bị tỉnh giấc bởi thứ âm thanh này, khoác áo ngủ kinh hoàng bước xuống lầu, mới phát hiện ra Vọng Nhi đang ở phòng khách một mình, ánh mắt u uất nhìn vào tivi, trên màn hình lấp lánh những bông tuyết trắng, rồi nhanh chóng biến thành năm bức tranh sơn dầu đang chuyển động.

Trong mỗi bức tranh đều có một hòn đảo cô độc bị nước biển bao vây, những viên đá hình dạng kỳ quái chọt nổi lên mặt nước. Một chiếc thuyền nhỏ đang tiếp cận đến đảo, trước mạn thuyền có một người đàn ông mặc áo trắng thân bí đang đứng.

“Vọng Nhi!” Cô gần như kêu thét lên, lao đến trước mặt cậu bé trai, rung lắc đôi vai gầy gò của cậu, “Con đang nghe gì vậy?”

“Đảo người chết.”

“Sáng sớm thế này, con điên rồi à?” Cốc Thu Sa lại sờ vào quần áo cậu, “Con không lạnh sao?”

Cậu bé trai mơ màng lắc đầu, còn cô thì lao đến trước dàn âm thanh để tắt, nhưng lại không biết điều khiển ở đâu. Trong lúc cuống quýt, còn chẳng tìm thấy ổ điện chính ở đâu nữa, tiếng âm thanh vẫn vang lên trong gian phòng, như thể lưỡi dao nhọn liên tục đâm vào màng nhĩ.

“Người đàn ông ở trên thuyền này - đại diện cho tử thần.”

“Mau tắt nó ngay!”

“Thu Sa, cô có biết sông âm phủ không?”

Cậu không đợi Cốc Thu Sa trả lời, bèn nói tiếp, “Con người ta sau khi chết, muốn tiến vào thế giới âm phủ trước tiên cần phải đi qua con sông này, nhưng cần phải trả tiền qua sông, nếu không sẽ bị người đưa thuyền ném xuống sông. Nước sông âm phủ nhẹ hơn ở cõi nhân gian, trừ khi mượn được chiếc thuyền

trong thế giới âm, nếu không cơ thể xác thịt của con người không thể qua được, cho dù linh hồn cũng bị tan rã ở trong sông âm phủ. Đây là truyền thuyết của Hy Lạp cổ.”

“Con đang nói những gì với mẹ vậy chứ?”

Cốc Thu Sa toàn thân run rẩy, không kìm nổi bèn hắt xì hơi, lao đến bên cạnh bức tường và bật điều hòa.

“Ồ trong bức tranh sơn dầu “Đảo người chết”, nước biển chính là tử cung để mang thai vạn vật, cây bách chính là nguyên liệu để chế tạo nên thập tử giá, đây là 5 bức tranh Arnold Böcklin vẽ trong khoảng thời gian từ năm 1880 đến 1886, ông ta là một vị đại sư có sự yêu mến sâu sắc với tử vong.”

“Vọng Nhi, đây không phải là những điều con nên nói!”

Ở khoảnh khắc này, cô cảm thấy rất xa lạ và sợ hãi đứa trẻ này.

Và bản nhạc mà cô đang nghe đây, phải là tác phẩm của nhà soạn nhạc người Nga Sergei Vassilievitch Rachmaninoff, linh cảm đến từ bộ tranh “Đảo người chết” này.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy ổ điện chính trong nhà, kéo luôn cầu dao.

Mấy tiếng sau Cốc Thu Sa thắp thỏm không yên đi đến công ty, vừa đang định gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, hẹn để chữa trị bệnh thần kinh yếu của mình thì phát hiện ra tài khoản trong ngân hàng chỉ còn mấy trăm tệ.

Cùng trong lúc này, người của viện kiểm sát ập đến tổng bộ tập đoàn, phong tỏa tất cả tài khoản, giấy tờ, tài liệu. Ngày hôm sau, tất cả những điểm huấn luyện trên khắp cả nước chỉ trong một đêm đã bị đóng cửa, tất cả các báo lớn đều đăng tin - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã bị nghi ngờ tham gia vào các giao dịch xã hội đen và nhận hối lộ. Bảy ngày sau Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã tuyên bố phá sản.

Tất cả tài sản nhà cửa đất đai ở khắp nơi của Cốc gia, đều đã bị tòa án phong tỏa vì đó là tài sản thế chấp nợ ngân hàng. Lộ Trung Nhạc đưa ra yêu cầu đòi ly hôn với Cốc Thu Sa, cô chẳng buồn suy nghĩ liền ký tên đồng ý luôn. Sau khi làm xong thủ tục ly hôn cô mới phát hiện ra Lộ Trung Nhạc có một công ty ở Hong Kong, trong hai tháng trước khi tập đoàn xảy ra chuyện, đã lần lượt chuyển số tiền năm nghìn vạn tệ vào tài khoản công ty đó với danh nghĩa là đầu tư.

Vào hôm Lộ Trung Nhạc thu dọn hành lý để rời khỏi Cốc gia, Cốc Trường Long đứng ở cửa biệt thự nắm lấy cổ áo anh ta: “Sao chính tay tao lại nuôi một kẻ vong ơn bội nghĩa này chứ?”

“Xin lỗi, hiệu trưởng Cốc, ông không còn là nhạc phụ đại nhân của tôi nữa.”

Ông lão hai tuần rồi chưa nhuộm tóc, lúc này cả đầu đều toàn tóc bạc, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn hơn, giống như người già bảy tám mươi tuổi chuẩn

bị bước xuống mộ, ông dùng toàn bộ sức của mình tát cho Lộ Trung Nhạc một cái: “Đồ vong on bội nghĩa!”

Lộ Trung Nhạc xoa xoa gương mặt mình, ở dưới chiếc cằm nhăn thín không có lấy một cọng râu hiện lên vết đỏ: “Hiệu trưởng Cốc, tất cả mọi việc đều có nhân quả, tôi sẽ đến tham dự lễ truy điệu của ông. Tạm biệt!”

Nói xong, anh ta đẩy nhạc phụ tiên nhiệm của mình ra, ngồi vào chiếc xe Benz mới tinh và hùng dũng lướt đi.

Trời đã bắt đầu đổ những bông tuyết trắng xóa nho nhỏ, rơi xuống đậu lên mái tóc trắng của Cốc Trường Long, như thể những mẩu vụn của tiền vàng mã.

Hôm nay là đêm 30 Tết.

Cốc Thu Sa lúc này mới từ trong chạy ra, đỡ bố mình từ dưới đất dậy. Gió thổi rối tung tóc cô, như thể một người phụ nữ trung niên chẳng có gì, không biết nên an ủi bố mình ra sao, chỉ có thể khoác thêm cho ông một chiếc áo khoác. Cô đã cho người giúp việc và tài xế nghỉ việc, ngày mai bắt buộc phải chuyên khởi đây, tất cả những thứ có giá trị trong nhà đều đã bị gán nợ rồi.

Vọng Nhi mặc một chiếc áo khoác lông vũ bước ra ngoài, đưa bé trai 10 tuổi này càng lúc càng tuấn tú. Trong mùa đông lạnh giá, đôi má nó lạnh quá đỏ ửng lên, nó khoác một túi du lịch vừa tầm, trầm mặc bước ra khỏi cổng biệt thự.

“Vọng Nhi”, Cốc Thu Sa nắm lấy ông quần cậu, “Con định đi đâu vậy?”

Cậu cúi đầu nhìn mẹ nuôi, khẽ lộ ra thần sắc bi thương: “Về nhà!”

“Chúng ta ngày mai mới chuyển nhà mà!”

“Về nhà của mẹ con!”

“Vọng Nhi, mẹ chính là mẹ của con mà!”

Cốc Thu Sa để mặc bố già đang ở dưới tuyết, ôm chặt lấy cậu bé 10 tuổi, cậu gắng sức thoát ra, “Xin lỗi, Thu Sa!”

“Con gọi mẹ là gì?”

“Trời sắp tối rồi, sắp không kịp bắt xe bus quay trở về nội thành.” Cậu ngược đầu nhìn bầu trời âm u đầy tuyết, cuối cùng mặt vẫn lạnh lùng tỉnh bơ, “Mấy hôm nữa cháu sẽ liên lạc lại với cô!”

“Đừng đi, Vọng Nhi!”

Toàn thân cô gằn như nằm bò dưới đất, nhưng vẫn đành phải trơ mắt nhìn theo bóng lưng đi xa dần của đứa bé trai.

Nước mắt trào ra khỏi khoang mắt, hòa tan cùng những bông tuyết trắng rơi xuống mặt cô, trong lòng thì lại đang nghĩ đến một câu hỏi - tại sao nó lại gọi mình là Thu Sa?

Chương 17

Năm 2006, buổi sáng sớm mùa xuân lạnh lẽo, phía trong đường đi của một tòa lầu cũ kỹ đầy chật kín người, đường cảnh giới bao vây cả năm tầng, những nhân viên giám định mặc áo trắng đã đến từ lâu.

Cốc Thu Sa có tới ba tháng nay chưa trang điểm, mái tóc đen đã dài ra khá nhiều, trước khi ra khỏi nhà còn không dám soi gương, tưởng tượng mình giống như con ma nữ trong mắt mọi người. Cô thở dốc leo lên từng bậc cầu thang, đẩy đám người vây quanh đến được cửa hiện trường xảy ra vụ án mạng.

Cảnh sát Hoàng Hải đưa tay ra ngăn cô lại, “Xin lỗi cô Cốc, hiện trường đang được kiểm tra, chưa có kết quả, cô không thể vào được!”

“Người đâu rồi?” Cô lại một lần nữa không chú ý đến hình tượng, giận dữ hét lên: “Người ở đâu?”

Gương mặt anh trầm mặc giống như viên đá màu đen, Cốc Thu Sa dù thế nào cũng không thể giằng khỏi tay anh được.

Mấy phút sau, một xác chết được khiêng ra khỏi phòng.

Cuối cùng cũng được thoát ra được khỏi cánh tay của người cảnh sát, cô lao đến bên cánh đặt thi thể, mảnh vải trắng lạng lẽ rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua nhàu nhĩ.

Năm 1995, sau khi Thân Minh chết, cô chưa từng nhìn qua thi thể, cũng không biết con người sau khi chết sẽ trông như thế nào. Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, còn là một xác chết còn mới, làn da mặc dù lạnh giá, nhưng các cơ thịt vẫn chưa cứng đờ, những khớp xương vẫn có thể hoạt động được, chỉ là khuôn mặt đó vô cùng đáng sợ, đầy sự xấu hổ, hối hận, phẫn nộ, hoảng sợ, tuyệt vọng...

Gương mặt của Cốc Trường Long.

Cả ngực ông bị nhuộm một màu máu đỏ tươi, có thể nhìn thấy bằng mắt thường vết thương rất sâu, từ khung sườn chéch bên trái đâm vào, chắc là đâm thẳng vào tim.

Cảnh sát Hoàng Hải lại một lần nữa giữ chặt cô, để tránh cô lăn xuống dưới tầng cùng với thi thể, cô bò dậy và tát cho anh một cái. Thế nhưng anh không nhúc nhích, chỉ nói vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Xin hãy bớt đau buồn!”

“Ai làm vậy? Hung thủ đã bắt được chưa?”

Cô lau nước mắt, cúi đầu không muốn để cho cảnh sát nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình.

“Cô không biết địa chỉ này sao?”

“Là ý gì vậy?”

“Là chồng cô... Lộ Trung Nhạc.”

“Là chồng cũ.”

Rất ít người dám cắt ngang lời anh, cảnh sát Hoàng Hải vẫn không thể hiện điều gì: “Đây chính là nơi ở của anh ta.”

“Báo ửng!”

Cốc Thu Sa nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai tiếng này.

Sau khi Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã phá sản, những ngày tháng tươi đẹp của Lộ Trung Nhạc cũng chẳng còn lại quá một tháng, tài khoản đã bị ngân hàng phong tỏa. Công ty anh ta thành lập ở Hong Kong cũng bị ngừng hoạt động vì vi phạm giao dịch. Vô duyên vô cớ xuất hiện mấy chủ nợ, tòa án cũng giữ lại nhà và xe ô tô anh ta mới mua. Trong mấy ngày, anh ta trở thành một kẻ nghèo kiết xác, chỉ có thể chuyển đến ở khu nhà cũ kỹ.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, người cảnh sát mặc áo blouse trắng cũng đang chuẩn bị ra về, ở trong túi đựng chứng cứ chứa không ít đồ đã thu thập được. Có vị cảnh sát cầm một túi bóng màu đen, xem ra đựng một thứ gì đó nặng trĩu, khi đi qua Hoàng Hải thì khẽ nói: “Tìm thấy hung khí rồi.”

“Tình hình đã khá rõ ràng rồi.” Hoàng Hải dựa vào tường, lấy ra một điều thuốc lá và hút, “Trên máy quay camera của tiểu khu ghi lại, khoảng một giờ đêm, bố cô đến đây, sau đó gõ cửa bước vào phòng Lộ Trung Nhạc. Một tiếng đồng hồ sau, Lộ Trung Nhạc khoác túi du lịch, thần sắc hoang mang rời khỏi đây.”

“Anh ta đã giết nhạc phụ của mình?”

Vừa thốt ra câu nói này, Cốc Thu Sa liền cảm thấy buồn cười, Lộ Trung Nhạc đã bao giờ coi Cốc Trường Long là nhạc phụ, huống hồ giờ đã ly hôn rồi.

“Máy quay camera ghi lại cho đến tận sáng hôm nay, không có ai bước vào căn phòng này nữa. Bà lão nhà hàng xóm sáng sớm khi dậy tập thể dục, phàn nàn với nhân viên bảo vệ đêm hôm qua ở phòng bên cạnh rất ồn ào, hình như có tiếng hai người đàn ông cãi cọ và đánh nhau. Bảo vệ lấy làm lạ bèn nhìn vào cuộn băng video của máy camera, rất cảnh giác đã báo cảnh sát, kết quả là phát hiện ra thi thể ở đây.”

“Nhưng, bố tôi tại sao giữa đêm khuya lại chạy đến đây chứ?” Cốc Thu Sa càng lúc càng sợ hãi, cô kéo cánh tay Hoàng Hải nói, “Có thể để tôi nhìn hung khí một chút được không?”

Một phút sau, cảnh sát mở túi màu đen ra, lấy ra một chiếc dao găm Thụy Sĩ loại lớn, là loại rút lưỡi dao ra là đủ để đánh một đòn chí mạng - trên lưỡi dao và cán dao dính đầy máu.

“Đúng rồi, tôi nhận ra con dao này, năm ngoái tôi đã mua nó khi đi du lịch Thụy Sĩ, là loại hàng độc, ở trong nước không bán.”

“Con dao này bị Lộ Trung Nhạc mang đi à?”

“Không, tôi đã tặng con dao này cho bố. Hai hôm trước tôi nhìn thấy ông cầm con dao này, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc đó tôi còn lo có phải ông lại nghĩ quần không?”

“Nói như vậy, vậy thì bố cô đêm khuya cầm dao đến tìm Lộ Trung Nhạc, có thể là bàn bạc một việc rất quan trọng, cũng có khả năng là đến để giết người. Kết quả là ông thiệt mạng, Lộ Trung Nhạc chạy trốn. Hung khí để lại một góc hiện trường, còn về việc có phải là con dao này lấy mạng hay không, còn phải đợi bác sĩ pháp y khám nghiệm.”

Cô quỳ sụp xuống dưới đất, vô cùng băn khoăn: “Bố tôi đã 65 tuổi rồi, sức khỏe không được tốt, ngày nào cũng phải uống rất nhiều thuốc, sao ông có thể là kẻ giết người được chứ?”

“Đạo lý rất đơn giản, Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã phá sản, đều nói là bởi vì ở bên trong có kẻ phá hoại, và cái người này chính này con rể của chủ tịch hội đồng quản trị, có đúng vậy không?”

Bố cô đến tìm là để báo thù? Nhưng do tuổi già sức yếu, không những không giết được Lộ Trung Nhạc, ngược lại lại bị giết chết bởi chính hung khí của mình đem đến trong khi giằng co.

“Đúng vậy, tôi cũng hận một nỗi không thể giết chết hắn ta! Lộ Trung Nhạc!”

“Cảnh sát đang bố trí truy bắt trong toàn thành phố, các địa điểm như sân bay, nhà ga, bến xe, đều đã phát lệnh truy nã, chúng tôi đang tìm mọi cách để bắt anh ta. Cô Cốc, cô có biết liệu anh ta sẽ trốn đi đâu không?”

“Tôi không biết, khi tôi và anh ta chưa ly hôn, ở nhà cũng không mấy khi trò chuyện, thực sự không rõ anh ta có thể lẩn trốn ở đâu.” Cốc Thu Sa tinh thần hoảng hốt vò đầu tóc, kéo tay người cảnh sát, nói: “Cảnh sát Hoàng, người này vô cùng vô cùng nguy hiểm, anh ta còn có khả năng đến tìm tôi báo thù!”

“Tôi sẽ bắt được Lộ Trung Nhạc.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi phát ra từ miệng Hoàng Hải nhưng chứa đựng cả một sự bình tĩnh và đầy sức mạnh.

Trong đầu Cốc Thu Sa lại hiện lên hình ảnh cậu bé trai 10 tuổi đó - cô vừa mới ký tên vào hợp đồng có hiệu lực của pháp luật, xóa bỏ mối quan hệ mẹ con với Vọng Nhi.

Cậu bé lại lấy tên Tư Vọng.

Chương 18

Lễ truy điệu Cốc Trường Long thật vắng vẻ, gần như chẳng có mấy người đến. Lúc đầu ngồi trên ghế cao không biết bao nhiêu người muốn đến cầu cạnh,

thậm chí cả những kẻ thường xuyên nịnh nọt đều đã biến mất tăm mất dạng. Ngay cả họ hàng thân thích trong nhà cũng cố tình né tránh, để đỡ phải gặp rắc rối gì - nghe nói ông muốn giết người, ngược lại lại bị con rể cũ giết hại, đến nay hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Trước đêm bố cô bị giết hại, ông đã từng nói chuyện thật lâu với Cốc Thu Sa, ông nói ông không muốn sống tiếp như vậy nữa, thà rằng quyết một phen sống mái với con người đó còn hơn là sống những năm tàn tạ cuối đời không có gì cả. Con gái ra sức khuyên nhủ ông cần buông tay, thực ra người không muốn buông tay lại chính là bản thân cô, cho đến khi cô chủ động nhắc đến một cái tên khác.

“Thân Minh?” Cốc Trường Long giận dữ hét lên, “Con vẫn còn nhớ đến nó à?”

“Nếu như lúc đó bố có thể cứu anh ấy, nếu như bố không nhất định tự quyết một mình khai trừ anh ấy, còn có thể cho anh ấy một cơ hội, anh ấy liệu có đi con đường bế tắc là giết người không? Anh ấy liệu có bị chết ở dưới tầng hầm lạnh giá không? Nếu như bố không làm những việc ích kỷ vô liêm sỉ đó, Thân Minh vẫn sẽ là chồng của con, anh ấy sẽ tiếp nhận con, bao dung con, chúng con sẽ sống rất hạnh phúc, bố cũng không có ngày hôm nay, bố cũng không phải gánh chịu hậu quả của ngày hôm nay.”

“Câm miệng!”

“Năm 1995, trước lễ đính hôn của bọn con, Thân Minh đã nói với con - thầy hiệu phó Tiền bị hãm hại nên đã tự sát, thật không ngờ chính bố đã bảo anh ấy gài tang chứng vật chứng, còn nói dối anh ấy là đồ vật để trấn nhà!”

Bố không biết trong lòng Thân Minh đau khổ đến nhường nào, anh ấy cảm thấy mình chính là một kẻ sát nhân, gián tiếp giết chết một người già chính trực. Nhưng anh ấy không dám tố cáo bố, bởi vì bố là bố con, là nhạc phụ đại nhân của anh ấy. Anh ấy nói mình sớm muộn gì thì cũng bị trời phạt, sẽ bị gặp quả báo, lấy cái chết để tạ tội. Người bố thân yêu nhất của con ơi, chính bố đã lợi dụng Thân Minh, cuối cùng lại vứt bỏ anh ấy giống như vứt bỏ một con chó bị ốm bệnh! Bố là một người bỉ ổi.”

“Nhưng bố đã có sự ưu ái lớn nhất cho nó, đó là để cho cô con gái yêu của bố cưới nó - một thằng như vậy!”

“Bố ơi bố hãy chết đi!”

Cốc Trường Long hồ thẹn chạy ra khỏi cửa, và Cốc Thu Sa thì không hề biết, bố cô đã cất giấu con dao găm Thụy Sĩ đó ở trong người.

Chính là tôi bảo bố tôi chết đi phải không?

Cho đến khi mở lò hỏa táng ra, Cốc Trường Long chỉ còn là một đám tro tàn, Cốc Thu Sa từ đầu đến cuối vẫn cứ suy nghĩ đến câu hỏi này, nhưng lại không nhỏ lấy một giọt nước mắt.

Sau khi đã bố trí xong tro cốt, có một người đàn ông đang đợi cô, còn là một gương mặt khá đẹp, khiến người ta liên tưởng đến nhân vật nam chính điển trai xuất hiện trong phim điện ảnh của Nhật.

“Cô Cốc, phía cảnh sát đã xác nhận con dao găm Thụy Sĩ đó chính là hung khí đã giết chết bố cô. Trên cán dao có vết máu đã thu thập được dấu vân tay của Lộ Trung Nhạc, cơ bản có thể xác định anh ta chính là hung thủ.”

“Vậy anh bắt được anh ta rồi hãy nói.”

Cô lạnh lùng nói một câu, quay người bước ra khỏi nhà tang lễ.

Cảnh sát Hoàng Hải đi phía sau cô: “Lộ Trung Nhạc rất có thể đã trốn chạy sang thành phố khác, lệnh truy nã trên mạng đã được công bố trong toàn quốc, nhưng xin cô hãy phối hợp với công việc của tôi.”

“Anh tưởng rằng đây chỉ là một vụ mưu sát bình thường sao?”

Câu nói này khiến anh thoáng ngừng lại: “Thực ra, trong lòng cô biết rất rõ, từ sau khi phát hiện ra thi thể của Hạ Niên, tôi vẫn luôn để mắt tới gia đình cô.”

“Hạ Niên, tôi, bố tôi, và cả Lộ Trung Nhạc - đều có mối quan hệ với việc Thân Minh bị giết hại năm 1995.”

Bốn người này đều đã từng là những người Thân Minh tín nhiệm nhất, nhưng trong lúc sinh tử then chốt anh khó khăn nhất, ngược lại lại phản bội và làm tổn thương anh, có thể nói đối với cái chết của anh, tất cả đều có trách nhiệm không thể nào chối bỏ được.

“Năm 2002 đến nay, đã có hai người chết một cách không rõ ràng, người còn lại là hung thủ đang trốn chạy, tôi tin rằng tất cả điều này đều không phải ngẫu nhiên, đều có liên quan đến hung thủ giết hại Thân Minh năm đó.”

“Còn lại mình tôi thôi, có lẽ cũng không cách xa cái chết bao lâu nữa thì phải?”

“Xin lỗi.” Hoàng Hải lần đầu tiên thể hiện ra nét mặt, nhưng chỉ là sự áy náy thoáng qua, “Với vai trò là cảnh sát, tôi cảm thấy rất hổ thẹn.”

“Nếu anh thực sự muốn phá án, có thể chú ý đến một người, đó chính là cậu học sinh lớp 4 - Tư Vọng.”

“Chính là đứa bé được cô nhận làm con nuôi?”

“Đúng vậy.” Do dự giây lát, cô khẽ nói, “Tôi nghĩ, nó chắc là quen biết với Thân Minh. Mặc dù, sau khi Thân Minh chết, nó mới sinh ra.”

“Tôi không hiểu.”

“Ngay chính bản thân tôi cũng không hiểu! Tại sao lại quen biết đứa trẻ này? Tại sao lại đưa nó vào cuộc sống của tôi, để tôi thực sự yêu thương nó, sau đó lại hủy diệt tôi?”

Hoàng Hải lạnh lùng gật đầu: “Tôi sẽ điều tra nó.”

“Ồ sau lưng đứa bé này có một cái bớt.”

“Là cái gì vậy?”

Cốc Thu Sa không muốn lãng nhăng với cảnh sát thêm nữa, cô bước nhanh ra khỏi nhà tang lễ, chặn một chiếc xe taxi và đi luôn.

Bạn bè thân bằng cố hữu đến tham gia tang lễ thực sự quá ít, cô cũng hủy bỏ luôn bữa ăn tối đã đặt sẵn, cô ngồi co rúm lại ở hàng ghế phía sau, nhìn thành phố lạnh lẽo phía bên ngoài cửa kính xe.

Mười năm nay, cô chưa từng nghĩ tới và cũng không dám nghĩ, khi Thân Minh bị giam vào ngục với tội danh vô duyên vô cớ, rồi lại bị tước đoạt đi thân phận giáo viên đáng quý nhất, bị mất đi tất cả mọi thứ đã vất vả cố gắng mới có được hơn mười năm qua, cuối cùng cũng mất luôn cả cô dâu của mình, vậy thì sẽ là nỗi đau khổ và sự tuyệt vọng như thế nào?

Giống như mình lúc này đây...

Thân Minh? Nếu có kiếp sau, anh sẽ là ai?

Ngày 19 tháng 6 năm ngoái, 10 giờ đêm, cậu bé đã đốt vàng mã ở trong sân sau?

Vọng Nhi?

Mấy tháng sau, cậu bé được nhà Cốc gia nhận nuôi, tất cả mọi bí mật đều có thể nắm bắt được. Là bởi vì sự sơ hở của Cốc Thu Sa, khiến cho quyền lực của công ty rơi vào tay Lộ Trung Nhạc và trợ lý tổng giám đốc mới - cô đã ngầm điều tra về con người Mã Lực, phát hiện ra trong quá trình xin việc, anh ta đã sửa đổi lí lịch của mình, là sinh viên xuất sắc của trường Đại học Thanh Hoa, không sai, nhưng trường cấp 3 lại là trường trung học Nam Minh, tốt nghiệp năm 1995, rất có thể là học sinh mà Thân Minh đã từng dạy.

Tư Vọng - Mã Lực - Thân Minh.

Cậu bé học sinh lớp 4 này rốt cuộc đáng sợ như thế nào?

Xe taxi dừng lại, nhưng không phải là khu chung cư Cốc Thu Sa thuê mà là một ngõ nhỏ cũ kĩ chật hẹp, trước mặt là cây hòe đại thụ vừa mới đâm chồi đó.

Buổi chiều của tang lễ, cuối cùng mùa xuân cũng đã đến.

Cô nhìn lên ô cửa sổ ở tầng 3, phía bên ngoài treo quần áo của phụ nữ và trẻ em. Cô lật giở xem hòm thư ở dãy hành lang, quả nhiên có lá thư có tên Hà Thanh Ảnh, đều là những thư quảng cáo rác, xem ra hai mẹ con họ vẫn sống ở đây.

Cốc Thu Sa không dám tùy tiện đi lên, cô cần phải bí mật theo dõi, năm này qua năm khác, như hình với bóng, dõi theo Tư Vọng và mẹ cậu, cho đến khi nắm được thóp của họ, lôi ra được bí mật ẩn giấu ở cậu bé trai này.

So với Lộ Trung Nhạc người đã giết hại bố cô, cô càng sợ hãi cái đứa bé cao chưa đầy 1m40, nặng chưa đến 30kg và đã từng gọi cô là mẹ.

Đúng lúc cô định quay người rời khỏi đó, sau lưng vang lên tiếng nói: “Chị Cốc, rất vui lại được gặp chị.”

Đó là một giọng nữ dịu dàng, Cốc Thu Sa quay đầu lại, quả nhiên là mẹ của Tư Vọng. Hà Thanh Ảnh vẫn gìn giữ khá tốt khuôn mặt và thân hình thon gọn, trong tay xách một chiếc làn thức ăn, có mấy con cá hồ tươi ngon, đây là món Tư Vọng thích nhất.

“Ô, chào chị, tôi chỉ là đi qua đây.”

Cốc Thu Sa không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, một năm trước cô đứng ở trên cao vờ vợi đến đây, đối diện với hai mẹ con nghèo nàn ử dột này, đưa ra lời đề nghị mong muốn nhận nuôi con trai của cô ấy giống như là một sự bố thí. Ngày nay, hai người lại đổi vị trí cho nhau, mặc dù bằng tuổi nhau, nhưng trông cô lại già hơn Hà Thanh Ảnh đến vài tuổi.

“Chị Cốc, trong nhà chị có chuyện gì sao?”

Hà Thanh Ảnh nhìn thấy miếng vải đen trên cánh tay cô, Cốc Thu Sa cười đau khổ: “Nhà tan người mất!”

“Sao lại như vậy được chứ?”

“Chị đang giả vờ làm thỏ trắng phải không?” Cốc Thu Sa nói một câu không hề khách khí, “Tôi mới từ lễ truy điệu về, đã đốt bố tôi thành tro rồi.”

“Tôi xin lỗi!”

Hà Thanh Ảnh chột lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào Cốc Thu Sa.

“Trên người tôi mang theo vận khí đen của người chết, không nên lại gần tôi!”

“Việc này... thực sự lấy làm tiếc, trước đây nhờ sự quan tâm của chị, trong lòng tôi vẫn rất cảm kích, hay là chị lên nhà ngồi một lát?”

“Không cần đâu, tôi sợ làm phiền tới Vọng...”

Cốc Thu Sa vừa định nói ra hai chữ “Vọng Nhi”, lập tức liền đổi lại “Tư Vọng.”

“Vừa mới hết giờ tan học một lúc, tôi cũng không biết thằng bé đã về nhà hay chưa?”

“Chị Hà, có điều này tôi muốn nói với chị - mặc dù, con trai chị là một thiên tài hiếm có, nhưng chị không cảm thấy nó rất kỳ lạ sao?”

“Tôi không hiểu chị đang nói gì. Vọng Nhi thực sự thông minh hơn hẳn những đứa trẻ cùng trang lứa, nhưng trong mắt tôi, nó vẫn là một đứa trẻ bình thường, trời lạnh thì vẫn cần phải mặc thêm áo, ốm bệnh thì phải đưa đến bệnh viện, thích ăn đồ ăn do mẹ làm, chỉ như vậy mà thôi.”

Nhưng, qua ánh mắt lúc Hà Thanh Ảnh nói những câu này, Cốc Thu Sa đoán định cô ấy đang nói dối.

“Chị có tin không? Con người sau khi chết có thể có kiếp sau.”

“Chị Cốc, chị đang nói gì vậy?”

“Có lẽ mỗi đứa bé khi vừa mới sinh ra, đều lưu lại ký ức ở kiếp trước, bất luận là bình an hạnh phúc đến cuối đời, hay là trắc trở mất mạng oan, hoặc là bị qua đời từ lúc còn trẻ. Tất cả những ký ức tốt đẹp, bi thương, mâu thuẫn, bất lực, đau khổ đều sẽ quấn quanh trong não của đứa bé - đây là lý do mà chúng thường khóc cả đêm. Sau đó dần dần lãng quên, cho đến khi không nhớ được một chút gì nữa, đại não hoàn toàn trở nên trống rỗng, trở thành một trẻ nhỏ.” Cốc Thu Sa nhìn lên ô cửa sổ đó, trong não toàn là khuôn mặt của một người khác, vào buổi chiều tối lần đầu tiên gặp anh ấy, “Có lẽ rất nhiều năm sau ở cuối con đường nhỏ, vô tình gặp người đàn ông ở kiếp trước đó, chợt quay đầu lại như đã từng quen biết nhau, nhưng lại đã xa cách cả một luân hồi.”

Cô không biết thứ tâm trạng ấy đến từ đâu, thật không ngờ lại nói bao nhiêu câu vãn vẻ như vậy.

Hà Thanh Ảnh dường như bị xúc động, cúi đầu lẩm bẫm: “Nhưng con người luôn cần phải quên đi hay là quên đi thì càng tốt hơn?”

“Chị có quen biết một người tên gọi Tiêu Chi không?”

Đây là cái tên Tư Vọng đã lẩm bẫm trong lúc cậu đang nằm mơ, Hà Thanh Ảnh ngơ ngác lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Nếu như vậy thì chị cũng không phát hiện ra được bí mật của nó, vậy thì chị phải cẩn thận đấy! Trên người đứa bé này mang theo lời nguyền, sẽ khiến cho tất cả những ai ở bên cạnh nó gặp phải điều không may, ví dụ như cả gia đình tôi, ví dụ chồng tôi, còn cả chị nữa...”

“Đủ rồi!”

Hà Thanh Ảnh cuối cùng cũng lộ ra sự phẫn nộ, “Chị không cảm thấy những lời này thật quá đáng sao?”

“Xin lỗi, chị là một người mẹ, nhưng tôi cũng là một phụ nữ, tôi thực sự là muốn tốt cho chị, hy vọng chị có thể nghe theo những lời tôi nói, nếu không thì... tạm biệt!”

Cốc Thu Sa đi thẳng luôn không buồn quay đầu lại, đứng bên kia đường vẫy một chiếc xe taxi, sau khi trời tối mới trở về nhà của mình.

Là một nhà chung cư khá được, thuê năm nghìn tệ một tháng. Cô vẫn còn cất giữ một chút tiền, sau khi xảy ra chuyện, bèn bán những đồ trang sức châu ngọc, chúng có thể giúp cô không phải lo cơm ăn áo mặc.

Khi vừa mới bước vào cửa, cởi giày ra, liền nghe thấy thứ âm thanh dồn dập, trong khoảnh khắc định quay đầu lại, phía sau lưng - ở vị trí trái tim liền lạnh toát.

Tiếp đến là nỗi đau đớn thấu xương, hình như có một vật thể nào đó rất cứng, không kịp giãy giụa và kêu thét, tim đã bị đâm rách.

Trong cuộc đời 36 năm của Cốc Thu Sa, thứ cuối cùng mà mắt cô có thể nhìn thấy, chính là ảnh chụp chung của cô với Tư Vọng treo trên tường.

“Sau khi bạn giết người, tất cả sẽ thay đổi. Cuộc sống của bạn từ đó sẽ thay đổi, thời gian còn lại của bạn sẽ phải sống trong sự lo lắng sợ hãi.”

Năm 1995, cô và Thân Minh nằm trên giường xem một cuốn phim video, một tháng sau, anh chết.

Chương 19

Cầu Nại Hà

Bạn tin vào kiếp luân hồi không?

“Nhân loại là loài có linh hồn, giữa linh hồn và hô hấp có mối liên hệ mờ ảo.”

Ví như khi chúng ta ngủ, linh hồn sẽ rời khỏi thân xác tạm thời, khi chết sẽ là rời khỏi vĩnh viễn.

Động vật và thực vật cũng có linh hồn.

Linh hồn có thể chuyển từ một sinh mệnh này sang một sinh mệnh khác.

Người Ai Cập cổ tin vào tái sinh, nhưng phải giữ lại thi thể. Plato đã công nhận kiếp luân hồi trong “Đất nước lý tưởng”, Pythagoras là nhà triết học đầu tiên nghiên cứu sâu về khái niệm này. Tín ngưỡng Do Thái tôn thờ phục sinh. “Tân ước toàn thư” ghi chép chúa Jesus ba ngày sau khi bị đóng đinh chết đã sống lại, đây vẫn là căn cơ tín ngưỡng quan trọng của Cơ đốc giáo.

“Thái Bình quảng ký” ghi Lưu Tam Phục “Có thể ghi nhớ chuyện tam sinh, thử làm ngựa, vó thương mà đau lòng, chuyển thể làm người, cười ngựa tới vùng đất cần cỗi phải đi chậm rãi, dù có đá cản đường cũng vẫn tiến bước.”

Phật giáo cho rằng sau khi chết đi “giác quan thứ bảy” sẽ dẫn dắt “giác quan thứ tám” lìa thân xác, trải qua trung âm thân xong sẽ đầu thai làm người hoặc động vật, quỷ, thần... Đó chính là lục đạo luân hồi, một vài nhà tu hành tái sinh có thể còn giữ lại được ký ức kiếp trước.

Trung âm là thời kỳ quá độ giữa hai kiếp từ sự diệt vong của kiếp này chuyển sang kiếp sau. Trung âm có thần thông, có thể nhìn thấy thế giới mắt thường không nhìn thấy được. Sau khi người chết, ngày mùng 7 tháng 7 là trung âm, đây cũng là lý do người Trung Quốc “tác thất”. Trung âm địa ngục xấu xí như thanh gỗ cháy đen thui; trung âm súc sanh có màu của khói; trung âm ngã

quỷ có màu của nước; trung âm đục giới có màu của kim; trung âm sắc giới có màu trắng.

Trung âm của người trông giống nhi đồng, trong một đám trẻ thì sẽ lấp ló một vài trung âm.

“Trò đùa gì vậy?”

Cảnh sát Hoàng Hải lái xe cảnh sát, chỉnh đài sang kênh khác, không thể chịu nổi bài diễn thuyết của vị triết gia này thêm chút nào nữa.

Năm 2006, sau tiết Thanh minh.

Chiếc xe cảnh sát dừng tại cửa trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ, anh mặc bộ đồ cảnh sát với kiểu đầu đinh đã lốm đốm trắng. Bước tới hồ cát ở góc sân vận động, anh đứng sau một bé trai, nhìn thấy có xác một con chim sẽ đang bị dìm trong cát.

“Này, cháu chính là Tư Vọng phải không?”

Giọng nói của anh vẫn khàn đặc, gây ấn tượng cho rất nhiều người.

Thằng bé đứng lên lấp bằng hồ cát, lộ ra khuôn mặt trắng nhợt, trên mũi như có dính vài hạt cát, ánh mắt rất chín chắn.

“Chú cảnh sát, cháu chính là Tư Vọng, có chuyện gì ạ?”

“Mùa thu hai năm trước, cháu là người phát hiện ra xác chết trong chiếc xe Jeep bên sông Tô Châu phải không?”

Tư Vọng phủi cát trên người đi: “Chuyện đã lâu quá rồi, sao giờ chú còn đến hỏi? Mà cũng không phải một mình cháu phát hiện ra.”

“Người nữa là Cốc Thu Sa, năm ngoái trở thành mẹ nuôi của cháu, nhưng vài tháng trước đã cắt bỏ quan hệ nuôi dưỡng.”

“Vâng ạ, chú có thể đi tìm cô ấy - chiếc xe đó đỗ ở bên sông hai năm, nhưng cô ấy vừa nhìn thấy liền đi cạy nó ra.”

“Cô ấy chết rồi.”

Thằng bé ngượng ngùng vài giây, cau mày nói: “Ồ, vậy ạ, cô ấy tại sao lại chết?”

“Bị giết chết tại nhà mình, vào đêm tuần trước hôm làm lễ truy điệu bố cô ấy. Hung thủ đến bây giờ vẫn chưa được tìm ra.”

“Vậy à, hy vọng là chú sớm phá được án.”

“Cháu lạnh lùng vậy.”

Thằng bé khoác cặp sách lên, đi về phía cổng trường đáp: “Chú cảnh sát, cháu phải về nhà rồi.”

Không rõ là cố ý hay thói quen, Tư Vọng vẫn chọn con đường bên sông Tô Châu. Hoàng Hải bám theo nó, đi theo sau nhắc nhở: “Anh bạn nhỏ, sau này đừng đi con đường này nữa, có đoạn đường quá vắng vẻ, cẩn thận có kẻ xấu.”

“Chú cảnh sát chẳng phải bắt kẻ xấu sao?”

“Đúng, chưa có kẻ xấu nào ta chưa bắt được.”

“Thật ư?”

Câu hỏi này khiến Hoàng Hải im lặng, đã từng có thời không có kẻ xấu nào lọt khỏi tay anh, nhưng từ năm 1995 trở lại đây thì khác. Hơn chục năm nay đã có hơn năm vụ mưu sát chưa được phá án, e rằng không chỉ có một hung thủ.

Anh giật lại túi sách của thằng bé nói: “Này! Cặp sách của học sinh tiểu học bây giờ nặng thật đấy!”

“Chú cảnh sát, tại sao chú đi theo cháu?”

“Vì trước khi Cốc Thu Sa chết, có nhờ ta nhất định phải làm một việc - cô ấy nói cháu là thiên tài có một không hai, nhưng trong cháu ẩn chứa rất nhiều bí mật.”

“Cháu chỉ là đứa học sinh lớp 4. À, cháu còn chưa biết tên chú là gì?”

“Hoàng Hải - học môn địa lí chưa? Trung Quốc có bốn biển nào nhỉ? Ta cũng quen rồi, cháu là thiên tài, cái gì cháu cũng biết đúng không?”

Bờ sông Tô Châu vắng vẻ, một người đàn ông mặc trang phục cảnh sát, ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt nghiêm túc, anh ta đang nghi ngờ đứa học sinh lớp 4 này, có liên quan đến rất nhiều vụ hung sát.

“Chú cảnh sát, cháu là thành viên đội thiếu niên tiên phong Trung Quốc, nhất định sẽ giúp chú phá án!”

Câu trả lời như vậy khiến người ta dở khóc dở cười, nó dừng lại, chỉ về phía trước nói: “Chính là chỗ này.” Thi thể thối rữa ở đây hai năm, bị giấu trong cốp chiếc xe Jeep, bây giờ đã bị rác và bụi che hết, không nhìn thấy vết tích gì nữa.

Thằng bé không dám đứng vào chỗ đó, nó đi một vòng bên ngoài nói: “Chú cảnh sát, chú có tin thế giới này có ma quỷ không?”

“Không, không tin, thầy giáo cháu không dạy bọn cháu à?” Anh rút ra một que hương và đốt lên trong gió, nói vội một câu, “Thế gian này không có ma.”

“Cháu nghĩ, là con ma chết trong xe đang gọi cháu đấy.”

“Ăn nói linh tinh!”

“Chú cảnh sát, chú có tin không? Cháu đã nhìn thấy ma rồi đấy.”

Một chút tàn của nén nhang trên tay Hoàng Hải rơi xuống đất, anh kéo cánh tay Tư Vọng, đi khỏi chỗ phát hiện thi thể.

Mười phút sau, anh đưa thằng bé về cổng khu nhà.

“Chú đưa đến đây thôi nhé, lên nhà sẽ làm mẹ cháu sợ.”

Tư Vọng giật lấy cặp sách từ vai chú cảnh sát, Hoàng Hải đưa danh thiếp cho nó: “Anh bạn nhỏ, nếu nhớ ra bất kỳ manh mối nào, hãy gọi điện ngay lập tức cho ta nhé!”

Nhìn thẳng bé đi lên nhà, Hoàng Hải dựa vào gốc cây, vội hút một điếu thuốc. Trong làn khói thuốc xanh mờ ảo, anh nhớ lại thi thể của Cốc Thu Sa.

Cô ấy chết ba ngày mới được phát hiện, trong phòng bị rỉ nước, hàng xóm báo cáo sự việc cho ban quản lý xong mới phá cửa vào. Thi thể sau cửa, mặt úp xuống, chân tay duỗi thẳng, trên nền nhà lênh láng nước, khiến thi thể bị ngâm nước trương phù lên. Vết thương chí mạng ở sau lưng, dường như đâm thẳng vào tim. Tại hiện trường không tìm ra hung khí, hiển nhiên là hung thủ đã mang đi. Trong nhà Cốc Thu Sa có tiền mặt, nhưng vẫn còn nguyên, cả đồ quý giá cũng vậy. Quần áo trên người cô còn nguyên vẹn, càng không có dấu vết bị xâm hại tình dục, không cướp tiền cũng không cướp sắc, khả năng lớn nhất chỉ có thể là báo thù.

Hung thủ thu dọn hiện trường rất sạch sẽ, không để lại dấu vân tay hay sợi tóc nào. Camera không chụp được, hung thủ là trai hay gái cũng không đoán được, chỉ có thể đoán được thời gian xảy ra án mạng là ba ngày trước, cũng là ngày truy điệu của Cốc Trường Long. Hoàng Hải phân tích rằng, hung thủ leo cầu thang bộ lên, đợi khi Cốc Thu Sa về nhà mở cửa thì đâm một nhát dao từ sau lưng. Điều không thể ngờ được là, trước vài tiếng đồng hồ xảy ra hung án, anh vẫn còn gặp cô ở nhà tang lễ. Đó là tang lễ của bố cô ấy, là thời khắc đau khổ nhất của người phụ nữ, Hoàng Hải định đến an ủi cô, không ngờ lại là lần cuối gặp mặt.

Anh nhớ rất rõ rằng, Cốc Thu Sa lúc đó còn nói: “Còn lại mình tôi thôi, có lẽ cũng không cách xa cái chết bao lâu nữa thì phải?”

Quả nhiên, cô ấy đã tự phán đoán trước cái chết của mình.

Đối với một viên cảnh sát lành nghề, dường như là điều vô cùng đáng xấu hổ.

Tiếp theo câu nói này, Cốc Thu Sa còn nhắc anh phải lưu ý thằng bé Tư Vọng.

Ngày thứ hai, Hoàng Hải lại tới cổng trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ.

Đợi Tư Vọng đi một mình ra, anh liền ngăn nó lại nói: “Hôm nay ta đưa cháu về nhé?”

“Cháu có thể tự về nhà được ạ.”

“Thằng nhóc, cháu nên biết rằng Cốc Thu Sa và Cốc Trường Long đều chết rồi, ta lo lắng cháu cũng sẽ gặp nguy hiểm, hiểu không?”

Anh giật cặp sách của thằng bé một cách thô bạo, đi men theo con đường quốc lộ, Tư Vọng giống như tù nhân bị áp giải không thể phản kháng.

“Nó bị cảnh sát bắt à?”

Mấy bạn học sinh tiểu học thì thăm to nhỏ, Tư Vọng tháo khăn quàng đỏ, cần nắn: “Xin lỗi, chú đừng đưa cháu về trước mặt các bạn, các bạn sẽ nghĩ cháu là đứa trẻ hư hỏng.”

“Tự đi đi, để quý đi mà giải thích.”

“Phá án được chưa ạ?”

“Cháu nói đến vụ án nào?” Hoàng Hải quay lại nhìn chăm chăm vào mắt thằng bé, “Ta sẽ đích thân bắt tên khốn đó!”

Đi qua chùa Thanh Chân trên đường Thường Đức, có người bán xiên thịt dê, Tư Vọng dừng lại thềm nhỏ dãi. Hoàng Hải mua chục xiên, đưa cho nó bốn xiên nói: “Cháu vẫn là trẻ con, không nên ăn nhiều quá, cẩn thận đau bụng!”

Thằng bé ăn nhồm nhoàm xiên thịt, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn.

“Anh bạn nhỏ, ăn nhiều thế không sợ tối không ăn được cơm à?”

“Không sao, tối nay mẹ cháu phải đi làm ở ngoài, cháu sẽ cho cơm trong tủ lạnh vào lò vi sóng rồi ăn.”

“Thế bố cháu đâu?”

Thật ra, Hoàng Hải cố ý hỏi vậy, chứ anh đã điều tra rõ gia cảnh nhà Tư Vọng rồi.

“Bố cháu - ông ấy mất tích bốn năm trước rồi.”

Hoàng Hải nói một cách trịnh trọng: “Bạn Tư Vọng, tối nay bạn tới nhà tôi ăn cơm nhé?”

“Thôi ạ, cháu tự về nhà đây.”

“Đi theo ta!”

Đây là khẩu khí ra lệnh, Hoàng Hải sống ở gần chùa Thanh Chân, trong một tòa nhà cao tầng cũ, gần đồn cảnh sát.

Anh đeo cặp sách, mở cửa phòng, một mùi chua chua mốc meo bay ra, anh liền đỏ mặt nói: “Ồ, xin lỗi cháu!”

Người đàn ông vụng về mở cửa sổ thông gió, thu dọn đồ đạc bừa bãi trong phòng khách, trên bàn ăn toàn là vỏ hộp mì ăn liền, chiếc gạt tàn đầy ứ tàn thuốc, hiển nhiên là nhà không có phụ nữ và trẻ con, mẫu đàn ông trung niên độc thân điển hình. Tư Vọng rất rụt rè trong nhà người lạ, tìm mãi mới có chỗ trống để ngồi. Viên cảnh sát mở tủ lạnh, rót cho nó cốc sữa, thằng bé khách sáo uống một ngụm nhỏ. Anh mở ti vi lên, vừa hay là chương trình thiếu nhi “Thám tử lừng danh Conan”. Anh nghĩ một hồi trong bếp rồi bó tay không biết nấu

món gì, cuối cùng mở tủ lạnh ra lấy một gói mì, thịt bò đông lạnh, rồi nói ngược: “Nhóc, ta nấu mì bò cho cháu được không?”

Chục phút sau, khi Conan dùng kim châm gây hôn mê Maori Kogoro trong tivi, bát mì bò nóng hổi đã được bê lên bàn ăn.

Nói thật, mì Hoàng Hải nấu khá ngon, cũng là món duy nhất Hoàng Hải biết nấu trong bếp.

Tur Vọng ăn hết bay không còn sợi mì nào sót lại, lúc nó uống hết cả nước mì, Hoàng Hải nhìn nó với nụ cười kỳ quặc. Thằng bé vội đứng dậy, liền bị Hoàng Hải ấn ngồi xuống: “Nhóc ăn no chưa?”

“No rồi ạ, bị nấc cả ra, chú không ăn à?”

“Ta không đói.”

Giọng anh trầm như âm thanh phát ra từ đáy vại, không khí trong phòng trở nên ngọt ngào. Tur Vọng lo lắng nắm vạt áo hỏi: “Chú cảnh sát, có phải không có kẻ xấu nào mà chú không bắt được không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Chú dám thề không?”

“Ta...” Hoàng Hải đang định châm điều thuốc, lại cất lại vào hộp, “Nhưng có vài ngoại lệ.”

“Án giết người?”

Ánh mắt anh trở nên sắc lạnh đáng sợ: “Hỏi chuyện này để làm gì?”

“Cháu đang nghĩ, chú tiếp quản vụ án thi thể bên sông Tô Châu, và vụ án Cốc Thu Sa cùng Cốc Trường Long, thì có thể liên quan đến mấy vụ án chưa phá trước đây của chú không?”

“Cháu chỉ là một học sinh tiểu học, tại sao lại muốn biết nhiều vậy?”

Tur Vọng không khách sáo nữa, đeo cặp sách lên đi ra ngoài, Hoàng Hải ngăn lại nói: “Đợi đã!”

“Trời tối rồi, mẹ nói không được tùy tiện vào nhà người lạ.”

“Cháu sinh năm bao nhiêu?”

“Ngày 19 tháng 12 năm 1995.”

“Ừ, hai vụ án chưa phá trước đây là khi cháu chưa ra đời.”

“Cũng vào năm 1995 ạ?”

“Đúng vậy!”

Câu nói này có phần khiến nó trấn tĩnh, Tur Vọng cố làm vẻ bình tĩnh nói: “Vụ án mưu sát đường Nam Minh?”

Sắc mặt của Hoàng Hải trắng bệch, vội vàng nắm lấy cổ áo của thằng bé, nhắc bổng nó lên. Hai chân thằng bé đạp loạn lên: “Đề cháu xuống!”

“Làm sao mà cháu biết?”

“Mạng internet...”

Bàn tay to kèn của Hoàng Hải chỉ cần siết nhẹ chút nữa là có thể giết chết thằng bé, nhưng anh đặt nó xuống: “Ta xin lỗi nhé!”

“Trên mạng nói mùa hè năm đó, trường trung học Nam Minh chết ba người phải không ạ?”

“Xin lỗi, ta đưa cháu về nhà.”

Chục phút sau, Hoàng Hải đưa thằng bé về đến cửa nhà, Tư Vọng nắm lấy ống tay áo của viên cảnh sát hỏi: “Chú giúp cháu một việc được không?”

“Nói đi!”

“Chú có thể giúp cháu tìm bố không? Bố cháu mất tích vào mùa xuân năm 2002, ông ấy tên là Tư Minh Viễn, đã từng báo án ở đồn công an các chú.”

“Được, ta sẽ cố gắng!”

Từ sau đó, cứ cách vài ngày Hoàng Hải lại tới công trường tìm Tư Vọng, cùng nó đi ăn thịt dê xiên ở công chùa Thanh Chấn, thỉnh thoảng còn dẫn nó về nhà ăn cơm. Nhưng anh không bao giờ nhắc tới vợ và con mình.

Tháng năm, Cốc Thu Sa bị giết được một tháng rưỡi rồi, vụ án vẫn chưa có tiến triển. Đồn công an tạm thời ghi Lộ Trung Nhạc là nghi phạm, tiếp tục truy nã trong phạm vi cả nước.

Hoàng Hải chần chừ một hồi, rồi gõ cửa nhà Tư Vọng.

Hôm đó là cuối tuần, chỉ vài giây sau cửa nhà được mở ra, Tư Vọng nhìn thấy anh, vô cùng ngạc nhiên: “Tại sao chú lại đến đây?”

“Cháu đang làm việc xấu à?” Anh liền bước thẳng vào căn nhà chật hẹp, ti vi đang chiếu bộ phim Lời nguyện, “Cháu ở nhà một mình à?”

“Không, mẹ cháu ở nhà.”

Câu này khiến anh gãi tai thì thầm: “Mẹ cháu biết ta không?”

Làm sao có thể để mẹ biết được chứ? Một đứa học sinh lớp 4 suốt ngày đi với cảnh sát, thì bất kỳ bà mẹ nào cũng không yên tâm được.

Lúc Tư Vọng đang ngại ngùng, Hà Thanh Ảnh đã bước từ phòng ngủ ra, cô thay bộ quần áo mới, chỉnh lại đầu tóc, hỏi nhẹ nhàng: “Xin hỏi, anh là?”

“À, tôi...”

Người đàn ông này quen nói chuyện với bọn tội phạm rồi, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp không nói lên lời nữa.

“Người này là cảnh sát Hoàng Hải ạ.”

“Vọng Nhi, con lại gây chuyện gì ở ngoài hả?”

Bà mẹ nhìn con với ánh mắt nghiêm nghị.

“Mẹ Tư Vọng, xin đừng hiểu nhầm, tôi mạo muội đến đây là vì Tư Vọng đã nhờ tôi một việc - về bố nó!” Hoàng Hải để ý thấy người phụ nữ có chút ngạc nhiên, “Nghe nói chồng chị là Tư Minh Viễn đã mất tích nhiều năm, con chị muốn tôi giúp nó tìm bố, tôi vừa điều tra trong hệ thống nội bộ của công an.”

“Cảm ơn!”

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa tìm thấy tung tích của anh ấy, cũng chưa thấy nơi ở của anh ấy ở thành phố này hoặc nơi khác, và cũng không thấy ghi chép mua vé tàu vé máy bay nào. Nhưng tôi vẫn nhận lời Tư Vọng, nhất định sẽ cố gắng tiếp tục điều tra, chị cứ yên tâm!”

Hà Thanh Ảnh pha cho Hoàng Hải một cốc trà, đưa cho anh một cách lễ phép. Anh liền gật đầu cảm ơn một cách vụng về, ngậm một hộp trà, nước nóng đến bỏng lưỡi.

Cô chuyên chủ đề sang việc học của con: “Tư Vọng rất thông minh, anh cũng biết những gì nó đã trải qua năm ngoái, phải cảm ơn cô Cốc cho chúng tôi cơ hội, để nó có thể biết được cuộc sống bên ngoài. Bây giờ nó lại giống ngày xưa rồi, thành tích học tập bình thường, ít khi nói chuyện với bạn bè, ngay cả thầy hiệu trưởng một dạo quan tâm đến nó nhất, giờ cũng không để ý đến nó nữa rồi.”

Hoàng Hải liên tục gật đầu, thay đổi ngữ điệu nhẹ nhàng hơn, nói ra cả bí mật thường xuyên đưa Tư Vọng về nhà, ăn thịt xiên ở công chùa Thanh Chân nữa.

Thằng bé mặt đỏ tròn vào trong, Hoàng Hải nhân cơ hội hỏi: “Chị vừa nãy có nhắc tới cô Cốc, chị có biết cô ấy chết rồi không?”

“Vậy ư? Lúc nào vậy?”

“Xem ra chị không quan tâm đến cô ấy - vào tháng rưỡi trước.” Hoàng Hải trở lại vẻ mặt nghiêm túc, “Xin hỏi lần gần đây nhất chị gặp Cốc Thu Sa là khi nào?”

“Là trước Tết, chúng tôi đưa Tư Vọng đi làm thủ tục hủy nuôi dưỡng, chuyển hộ khẩu của nó về.”

“Sau đó thì không gặp lại nữa sao?”

“Đúng vậy!”

“Được, rất cảm ơn sự hợp tác của chị, vậy tôi đi đây, sau này còn thường xuyên tới làm phiền.”

Hoàng Hải bước chậm xuống lầu, không khỏi quay đầu nhìn lên tầng 3, trong đầu toàn là hình ảnh của Hà Thanh Ảnh.

Chị ta đang nói dối ư?

Chương 20

Mùa xuân trăm hoa đua nở.

Nhị Hồ đã làm bảo vệ được hai năm, mỗi lần đi tuần đều qua tòa nhà có cây thông Noel khổng lồ vào mùa đông khiến cả khu biệt thự ngưỡng mộ này. Không ngờ rằng mới qua Tết, nhà này đã bị phá sản, tất cả đều bị dọn đi, lão già chủ thê ngồi ở công khu phố cũng bị một phụ nữ kéo đi rồi.

Nghe nói - bọn họ mới đây chết cả rồi.

Nhưng Nhị Hồ nhớ nhất lại là thằng bé trong nhà này, chừng 10 tuổi, rất đáng yêu, đôi mắt sáng, nhưng vô hồn, hay đi một mình trong vườn hoa, hoặc ngồi thẩn người trước cửa sổ. Nửa đêm bảo vệ đi tuần qua đều thấy đèn phòng tầng 2 sáng, thằng bé đứng đó như cây ma, mặt trắng bệch đáng sợ, còn có người cho rằng nó bị mộng du.

Nhưng hầu như đêm nào cũng vậy.

Quê Nhị Hồ có truyền thuyết rằng, khi xuất hiện người như vậy là vì có linh hồn người chết nhập vào.

Cùng với việc chủ nhà này phá sản, thằng bé cũng biến mất, Nhị Hồ cuối cùng cũng thấy nhẹ người, tuy có lúc mơ ác mộng vẫn thấy nó.

Bây giờ tòa biệt thự này đã có chủ mới, công nhân đang sửa sang, sắp sửa đón đại gia nào đó.

Điều khiến Nhị Hồ ngạc nhiên là người đàn bà kỳ lạ đó lại xuất hiện.

Giống như vừa mới tốt nghiệp đại học, mặc bộ váy màu đen, mộc mạc mà đơn điệu, buộc tóc đuôi ngựa, cài bông hoa trắng.

Giống như đi đưa tang vậy. Là một cô gái xinh đẹp, da trắng hơn tuyết, mắt rử, giống người con gái trong tranh cổ đại.

Thời gian trước khi Cốc gia xảy ra chuyện, Nhị Hồ rất hay thấy người phụ nữ này, khuôn mặt đó gây ấn tượng sâu sắc cho anh, khiến anh muốn theo dõi cô ta. Cô ta hay lảng vảng trước tòa nhà, đứng nhìn vào trong cửa sổ, nhưng khi có người từ trong nhà đi ra là cô ta liền trốn sau hàng cây. Với nghĩa vụ của một bảo vệ, Nhị Hồ đến hỏi vài lần, nhưng cô ta không trả lời câu nào, vội vàng đi mất.

Tóc cô ấy tỏa ra mùi hương nhè nhẹ.

Lúc này, cô ta đứng trước tòa biệt thự đang tu sửa, đằng sau là một phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi, có mái tóc xoăn quê mùa, tay dắt một thằng bé, có vẻ như là học sinh lớp 3, 4. Họ xách hành lý, bộ dạng khổ sở, giống mẹ con, từ nơi khác đến.

“Xin hỏi đây là nhà Lộ Trung Nhạc phải không ạ?”

Người phụ nữ dắt tay đứa bé hỏi nhỏ, người con gái mặc váy đen quay đầu lại, rướn mày trả lời: “Bây giờ không phải nữa rồi, anh ấy mới mất tích, tìm anh ấy có việc gì vậy?”

“Ôi, làm thế nào bây giờ?” Người phụ nữ gằn như xiêu đi, may có thằng bé đỡ lại, “Xin lỗi, cô là?”

“Tôi là em họ của Lộ Trung Nhạc, hôm nay tôi đến xử lý việc căn nhà.”

“Chào cô!” Chị ta có vẻ rất xúc động, đôi mắt nhìn đối phương khẩn cầu “Em gái, em có thể giúp tôi không?”

“Chị là gì với anh ấy?”

Chị ta kéo thằng bé lên nói: “Đây là con trai tôi, cũng là con đẻ của Lộ Trung Nhạc.”

“Chị nói gì? Anh họ tôi chẳng phải không có con sao?”

“Hơn mười năm trước, tôi là bạn gái của Lộ Trung Nhạc, sau khi có thai, anh ấy đòi chia tay, đưa cho tôi một khoản tiền, bắt tôi về quê ngay lập tức, bỏ đứa con trong bụng đi. Tôi biết anh ấy có người con gái khác, quyết tâm kết hôn với người khác. Ngày nào tôi cũng khóc lóc vật vã, về quê với cái bụng to. Bác sĩ nói thai nhi đã lớn, nếu bỏ đi sẽ rất nguy hiểm. Tôi cũng không nỡ bỏ đứa bé đi, nên đã hạ quyết tâm sinh ra nó. May mà bố mẹ tôi thấu tình đạt lý, giúp tôi nuôi nấng đứa bé lớn đến bây giờ.”

“Anh họ tôi không biết sao?”

“Năm đó ông bà ngoại của nó lần lượt qua đời, khoản tiền tiết kiệm trước đây tiêu gần hết rồi, tôi phải đi làm thêm, muốn trả lại đứa bé này cho Lộ Trung Nhạc. Khó khăn lắm tôi mới tìm được nhà này, nghe nói anh ta rất giàu, cho dù không thể cho nó danh phận, ít nhất cũng cho nó cơm ăn.”

Nói rồi chị ta khóc, nói với thằng bé: “Chào cô đi con, nói tên con cho cô nghe.”

Thằng bé xem ra rất ngoan, từ nãy đến giờ không nói câu nào, lúc này mới rụt rè nói: “Cháu chào cô, cháu tên là Lộ Kế Tông.”

“Xin lỗi, mọi người đi về đi, tôi cũng muốn tìm anh họ tôi. Nhưng mọi người không biết, anh ấy bây giờ là nghi phạm giết người, cảnh sát đang truy nã anh ấy toàn quốc!”

“Tên khốn đáng chết này, đúng là ông trời báo ứng mà, nhưng mẹ con tôi phải làm sao?”

Người phụ nữ trẻ mở ví tiền ra, lấy ra ba nghìn tệ đưa cho hai mẹ con: “Xin lỗi, chị cầm trước khoản tiền này đi, coi như lộ phí.”

“Sao làm như vậy được!”

“Tôi là em họ của Lộ Trung Nhạc, chuyện của anh ấy cũng là chuyện của tôi, sai lầm năm xưa của anh ấy tôi sẽ bù đắp thay anh ấy. Nhưng thật sự tôi cũng chưa tìm thấy anh ấy, nếu có tin tức của anh, bất luận là vào tù hay thế nào tôi cũng sẽ lập tức thông báo cho chị. Chị cho tôi số điện thoại, tôi có thể liên lạc với chị.”

“Được, cảm ơn cô quá!”

Cất tiền xong họ cho nhau số điện thoại, người phụ nữ trẻ nói thêm: “Nếu chị nghe thấy tin tức gì của Lộ Trung Nhạc thì cũng thông báo ngay cho tôi, đây là để cứu mạng sống anh ấy.”

“Em gái, chị nhớ rồi!”

Người đàn bà đáng thương kéo tay thằng bé bước đi, liên tục ngoái đầu lại nhìn. Nhị Hồ đang bị đội trưởng đội công an khiển trách, tại sao lại để loại người đó bước vào khu?

Ánh nắng xế chiều chiếu vào, người phụ nữ mặc bộ váy đen đứng một mình ở cổng biệt thự, như một đốm lửa đóng băng.

Hoa đào bên đường sắp nở.

Cô ấy tên là Âu Dương Tiểu Chi.